

[Arne Bjerregaard]

som så med venstres fantasi og virkelyst i det politiske liv.

Endelig siger hr. Ellemann-Jensen, at venstre som altid er villig til samarbejde med gamle samarbejdspartnere, og at de skulle tage det op. Der må jeg nok spørge, hvilket samarbejde venstre har indbudt til. Ja, med smukke ord, men ikke i realiteten, for det kan vel ikke være meningen, at et samarbejde blot er, at vi skal sige ja, ja til alt, hvad regeringen forelægger; så eminent er den dog ikke, heller ikke, jeg havde nær sagt venstre side af den.

Hvad er det for et samarbejde, man har indbudt til? Var det moms'en, hvor skatteministeren sagde 20 $\frac{1}{4}$ pct., og hvor det blev 20 $\frac{1}{4}$ pct? Var det ved boligforhandlingerne? Vel, vi fik en dejlig kop kaffe ovre hos boligministeren nogle gange, men når det kom til forhandlingerne, sagde man nej: her er, hvad vi har fremlagt, og det skal I sige ja til; højst nogle kommaer kunne vi få ændret. Er det om det forslag om ekspropriation, som vi havde for i dag, som man indbød til samarbejde om? Jeg skal indrømme, at der var megen bevægelse hos skatteministeren. Han tilbød os at vælge imellem den 15. og 18. maj som ikrafttrædelsesdato. Det var det, som samarbejdet kunne gælde; »alt det andet skal vi nok klare, men det skal I dog få lov til at være medbestemmende om.« Det er det, hr. Ellemann-Jensen kalder samarbejde, og det er det samarbejde, man har indbudt os til.

Derfor må jeg sige: hvis det er det samarbejde, venstre stadig væk indbyder os til, kan vi på forhånd lige så godt sige nej, for den slags samarbejdspolitik ønsker vi ikke at have lod og del i. Men er man villig til virkelig at samarbejde, og vil man erkende de økonomiske problemer i øjeblikket, er vi rede til et samarbejde.

Nu har jeg stillet spørgsmålet klart og tydeligt til hr. Ellemann-Jensen: hvad er det for veje, venstre ønsker at gå i den økonomiske politik for at skabe balance?

Endelig endnu et spørgsmål, der også er klart og tydeligt. Jeg går ud fra, at venstre og for den sags skyld også socialdemokratiet erkender, at årsunderskuddet ikke bliver de 6,5 mia kr., man stilede imod, men 10 mia kr.; selv om man tager olieprisstigningerne ud, bliver der et underskud på 10 mia kr.

Da statsministeren jo har sagt, at han ikke ønsker at foretage sig noget foreløbig, fordi

der ikke er nogen grund til det, vil jeg spørge venstre og venstreministrene i stedet: hvad vil venstre? Vil venstre vente, eller vil venstre handle nu? Vil venstre handle nu, er vi rede til et ordentligt samarbejde.

Jørgen Junior (FP):

Hr. Erhard Jakobsen holdt en særdeles underholdende tale, en særdeles god tale, synes jeg, hvor der blev sagt mange fornuftige ting, bl. a. om udenrigspolitiske spørgsmål. Der blev også vist en efter min opfattelse ganske interessant despekt for tal: afgrundsrand har vi nu været på i 26 år, er det alvorligt denne gang? Jeg synes, at alt det, der er lagt frem, klart og tydeligt viser, at det er alvorligt. Og hvis Danmark fortsat ledes af en socialdemokratisk regering, er vi sikre på en fattiggørelse. Efter min opfattelse gør bureaukraterne den offentlige sektor større og større, og det kan kun forarme landet. Det kan kun medføre, at vi får ringere og ringere evner til at leve op til vort sociale ansvar, og at vi får sværere og sværere ved at betale bl. a. en ordentlig folkepension, hvis den kage, vort erhvervsliv er i stand til at bage, bliver mindre og mindre.

Derfor må det interessere alle samfundsbedviste borgere, om det er muligt at skabe et alternativ her i landet til socialdemokratiets regering af det danske samfund. Det er en kendsgerning, at et alternativ kun kan skabes, hvis der opnås en forståelse de ikke-socialistiske partier imellem. En sådan forståelse har det ikke været muligt at opnå hidtil. Venstre er blevet medlem af den socialdemokratiske regering. De har opnået et par detaljer, men de har ikke opnået at vende udviklingen. Hvis socialdemokratiet hidtil har planlagt den offentlige aktivitetsudvidelse årlig på eksempelvis 10 pct., er det lykkedes venstre at ændre denne til kun at blive 9 pct., men det er der ingen grund til at være stolt over. Udviklingen er dermed gået 9 pct. i den forkerte retning.

De konservative har haft meget svært ved at finde deres plads. På den ene side havde de gerne taget æren for nedbringelsen fra de 10 pct. til de 9 pct. af forværrelsen, på den anden side tilsiger sund fornuft og deres vælgere dem også, at det, vi har brug for, ikke er den konstante forringelse, men i det mindste en standsning af ulykkerne – og helst en for-